116

est qꝛ solum illud pꝛedicat̄ i quale quod
dicit actū qualificantē potentiā pꝛecedentem ipsum. Sed sic differentia qualificat
genus qd̄ determinat ergo cum diffinicō
dicit totū esse speciei a p̄ma potētia vsq̄
ad vltimū actū nō pꝛesupponit aliq̄ potentiā q̄ q̄lificat. Jdeo nō p̄dicatur in
quale nec differentia est ꝓpꝛie vltimꝰ actus ip̄ius diffinicōnis. Sed agregatio ꝛ
esse vnitiuū generis ꝛ differentie ¶ Ad
scōm dꝛ q̄ si in toto illo argumento cōsequens sit notiꝰ rn̄ti q̄ añs tūc est peticio
p̄ncipij vel si illud p̄dicatū currit notius
dicat̄ de diffinito q̄ de diffinitōe in ordine ad ip̄m rn̄dentē. ꝭ si eō in ordine ad respondētē añs sit notiꝰ ꝯsequente tūc ibi ē
locus dyaleticus qꝛ in loco dyaletico nō
oportet sp̄ ꝓcedere a notiori simpliciter
ꝭ a notioribꝫ respondēti nec est incōueniens q̄ in eodē argumento respectu diuersoꝝ respondentium summitur locus dyaleticus ꝛ peticio p̄ncipij ꝭm qd̄ añs vnierit notius ꝛ ꝯsequens alteri ¶ Ad tercium dicit̄. q̄ si in illa ratione ostendat̄ cōclusio seq̄ ꝓpter habitudinē ipsoꝝ pꝛincipioꝝ hōis scꝫ aīal rationale ad illam passionem que est risibile ibi est bona demōstratio ꝛ ostēditur passio subiecti p ꝓpꝛia
pꝛincipia eiꝰ. Sꝫ si ostendat̄ illa ꝯclusio
virtute habitudinis diffinicōis inq̄ntum
est diffinitio respectu diffiniti vt illa habitudo fundat̄ in illa intencōe ꝯmuni diffinitionis ibi est locus dyaleticus ¶ Ad
q̄rtum dicitur q̄ licet a diffinicōe ad diffinitū ꝛ ecōtra sit eadē habitudo materialiter est tn̄ diuersa formaliter inquantū
summit̄ virtꝰ ꝓbatiua in diffinicōe et inq̄ntum virtꝰ ꝓbatiua in diffinito ¶ Ad
quintum dꝛ q̄ licet in illis que dicit̄ causalitatē finis. a fine fiet denoīatio non tn̄
in his q̄ dicunt causalitatē efficientis sed
ibi summit̄ denomiacō ab efficiēte modo
locus dic̄ causalitatem efficientis. ꝛ illud
efficiēs est terminꝰ inferens Jdeo locus
denominatur a termino inferente et nō a
termino illato

¶ Descriptio est oratio ꝑn̄s esse rei. Postq̄ autor determiauit de loco a diffinicōe ꝛ a diffinito. Hic cōsequent̄ determiat de loco a descripcōne ꝛ
descripto Primo diffiniēs descripcōnem
dic̄. Descripcō est oꝛo q̄d est esse rei significās p accn̄tlia. ꝛ dꝛ oꝛo qꝛ descriptio
ꝯponit̄ ex plibꝫ q̄ꝝ vnū cōtrahit aliud et
est qd̄dam ꝯplexū vt aīal risibile Et oꝛo
ponit̄ loco generis diffiniti. Deinde ponitur esse rei significās p accn̄talia ad differentiā diffinicōnis q̄ significat esse rei per
essencialia. Et ratio hꝰ pōt esse. qꝛ illud
qd̄ significat esse rei p ea q̄ ꝯsequunt̄ ens
in sp̄e ꝯpletū explicat ip̄m p accn̄talia cum
oīa ꝯsequētia ꝯpletū esse in sp̄e sunt accidentalia. ꝭ descriptio ē hꝰmōi. ergo descriptio
explicat esse rei p accn̄talia ergo ꝛc̄ ¶ Sciendū p̄mo. q̄ duplicia sūt accn̄tia. q̄dam
sūt ꝯmunia q̄ ꝯsequūt̄ p̄ncipia indiuidui.
alia sūt ꝓpꝛia q̄ ꝯsequūt̄ p̄ncipia sp̄ei. Descriptio aūt debet dari p accn̄tia ꝓpꝛia et
nō hꝫ dari p coīa nisi inq̄ntū pl'a accn̄tia
ꝯmunia accipiūtur loco vnius ꝓpꝛij ꝭm
qd̄ vtrūq̄ restringit alteꝝ ꝛ p ꝭ faciunt
vnū ꝯuertibile cū diffinito vt gressibile
ꝛ bipes ē ꝯuertibile cū hoīe eo q̄ vnū cōtrahit̄ ad alteꝝ ꝛ extra ꝛ ideo illd̄ aggregatū equalꝫ vni actui ꝓpꝛio q̄uis ibi sint
pl'a accn̄tia. Et sic debet itelligi q̄ descripcō significat esse rei p accn̄tia ꝓpꝛia vl' cōmunia aꝓpꝛiata vel meliꝰ dꝛ p accn̄talia
q̄ p accn̄tia. qꝛ qn̄q̄ descripcō dat̄ p iferiora supioris. ꝛ qn̄q̄ p mōs essēdi q̄ n̄
sūt pura accn̄tia ꝭ dicūt̄ accn̄tl'ia qꝛ hn̄t
modū accn̄tiū. Sciēdū scd̄o q̄ descripcō
al'r sic diffinit̄ ē oꝛo cōstās ex genē ꝓpꝛio
vt aīal risibile ē descripcō hōis ꝛ includit
genꝰ ꝛ ꝓpꝛiū eiꝰ. Al'r aūt pōꝛ genꝰ i diffinicōe ꝛ idescripcōe qꝛ genꝰ ꝯsideratū vt
ē p̄ncipiū eeñtiale ꝛ formale sp̄ei ponit̄ i
diffiōe q̄dditatia. Sꝫ genꝰ ꝯsideratū vt
ē cā effitiēs ꝓpꝛij qd̄ fluit ex gnē ponit̄ in

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-220/0231
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG